

Medzinárodná škola Zlatého Kríža s Ružou
LECTORIUM ROSICRUCIANUM

ÚVOD DO UNIVERZÁLNEHO UČENIA

List č. 5

MIKROKOZMOS A OSOBNOSŤ
MIKROKOZMOS A MAKROKOZMOS
ZÁKLADNÝ OBRAT

Osobnosť a mikrokozmos

Mikrokozmičeský firmament

Moc vyššieho ja

Možnosť záchrany

Základný obrat

Denné umieranie

„A videl som nové nebo a novú zem...“

Medzinárodná škola Zlatého Kríža s Ružou
Lectorium Rosicrucianum
Křesomyslova 599/8
140 00 Praha 4
www.rosicrucianum.org
lectorium@rosicrucianum.org

copyright © 2020 Lectorium Rosicrucianum

MIKROKOZMOS A OSOBNOSŤ
MIKROKOZMOS A MAKROKOZMOS
ZÁKLADNÝ OBRAT

V našom minulom liste sme vám vysvetlili, že ľudská bytosť je niečo viac ako len to, čo sa dnes rozumie pod pojmom človek. Je to niečo viac, než len svaly, krv, telesné orgány a kostra. Je to mikrokozmos, to znamená malý svet sám o sebe. Mikrokozmos je guľovitý útvar s priemerom niekoľkých metrov, ktorého stred a jadro tvorí iskra Ducha alebo praatóm.

V mikrokozme sa prejavujú rôzne sily a je to teda mnohotvárne pole javov a tvorenia. Jeho hlavným prejavom je dnes to, čo sme zvyknutí nazývať človekom. Človek s celým svojim štvornásobným telom je stvorený zo síl a hmoty pominuteľnej prírody.

Osobnosť ja je teda pominuteľná a po smrti sa zas rozloží na elementy, z ktorých vznikla. Mikrokozmos je potom nútený nájsť si opäť nový nástroj, novú osobnosť. Aj tá po nejakom čase umiera, v súlade so zákonom vzniku, rozkvetu a zániku. Nedá sa teda povedať, že sa inkarnuje osobnosť s vedomím ja, ale musí sa povedať: inkarnuje sa mikrokozmos, pretože len ten pri smrti nezaniká.

Pôvodne žil mikrokozmos v božskom životnom poli. Bol obklopený prúdom večného bytia nepretržitého prejavovania. Jeho stvorená osobnosť nebola pominuteľná ale nesmrteľná. Prostredníctvom duchovnej duše sa v nej vyjadroval Duch.

Tak bol pôvodný mikrokozmos jednotou Ducha, duše a tela. Bol pravou ľudskou bytosťou.

To sa už o dnešnom mikrokozme a jeho pominuteľnej osobnosti nedá povedať. Opakovanými inkarnáciami, ktoré sú následkom hriešneho pádu, je ťažko poškodený a degenerovaný. Z pôvodného mikrokozmu zostal len svetelný princíp, praatóm.

My ako látkové zjavenia sme len dočasnými, pominuteľnými osobnosťami padlej ľudskej bytosti, mikrokozmu. Následkom tohto stavu v nás navzájom bojujú dve prírody. Tento boj formuje náš život, naše úsilie, naše utrpenie a naše skúsenosti.

Na jednej strane je praatóm, ktorý chcú svetelné sily znovu aktivovať, čo sa v nás prejavuje ako praspomienka a prastará túžba. Na druhej strane stojí pozemská príroda a sily temnoty. Pod ich vplyvom máme sklon vidieť v priebehu pozemského života s jeho striedavými vzostupmi a pádmi svoj životný cieľ, považujeme sa za korunu tvorstva a pozeráme sa na prírodu tohto i onoho sveta ako na cieľ božského stvorenia. A tak v nás vedú trvalý boj na jednej strane sebaopotrdzovanie a na druhej strane túžba po pôvodnom domove, čiže praspomienka.

Osobnosť a mikrokozmos

V minulom liste sme ďalej vysvetlili, že pozemská osobnosť sa skladá zo štyroch tiel:

1. z hrubohmotného tela;
2. z éterického alebo životného tela, ktoré je z menej zhustenej matérie a je pre nás všeobecne neviditeľné. Prestupuje hrubohmotné telo a presahuje ho o niekoľko centimetrov. Nazýva sa tiež silové alebo vitálne telo, pretože umožňuje pohyb a fungovanie látkového tela. Éterické telo oživuje mŕtvu minerálnu substanciu.
3. z pocitového alebo astrálneho tela, ktoré obidve nižšie telá obklopuje a prestupuje a má tvar vajca. Býva tiež označované ako telo žiadosti, čo jeho funkcie vyjadruje najzreteľnejšie; a
4. z prvých počiatkov mentálneho alebo myšlienkového tela, zo schopnosti myslieť.

Toto štvornásobné nižšie ja sa prejavuje v takzvanom poli zjavenia alebo dychovom poli. Označenie dychové pole napovedá, že osobnosť v tomto poli dýcha a z tohto poľa žije. Prijíma do seba všetky sily a substancie, ktoré v dychovom poli vznikajú.

Pole zjavenia je obklopené sedemnásobnou aurickou bytosťou, ktorá býva označovaná tiež ako lipická bytosť alebo jednoducho lipika. V nej sú uchované výsledky, skúsenosti, napätia a nevyhasnuté túžby predchádzajúcich inkarnácií mikrokozmu. Tie sú príčinami stavov a dejov, pod ktorých vplyvom sa osobnosť nachádza. Lipiku a magnetické zmyslové centrá, silové princípy a silové vyžarovania, ktoré sú v nej nazhromaždené, môžeme tiež označiť ako mikrokozmičský firmament alebo mikrokozmičské nebo a nižšie ja ako mikrokozmičskú zem.

Mikrokozmičský firmament

Tak zisťujeme, že systém mikrokozmu sa podobá systému makrokozmu. To je v skutočnosti veľmi staré poznanie. Ako sa život na Zemi a Zem sama vo svojej podobe a hustote zrodili pod vplyvom makrokozmičských hviezdnych síl, tak sa tiež mikrokozmičská zem zrodila pod vplyvom mikrokozmičského firmamentu.

Vplyvy aurickej bytosti predstavujú vo svojom súhrne tvorivý oheň celkom určitej kvality. Z tohto ohňa sme vznikli a z neho každú sekundu žijeme. Zrkadlí sa v nás. Avšak aurický oheň nie je nemenný. V každom okamihu tiež odráža životné jednanie svojho výtvoru, nižšieho ja. Vyššie alebo aurické ja je zlé, ak sme my zlí, a dobré, keď sme my dobrí. Reaguje sebaapresadzujúcim spôsobom, ak tak reagujeme my.

Tak sa znamenia na mikrokozmičskom nebi ustavične premieňajú, staré hviezdy zhasínajú a nové sa rozsvetujú. Čo ako osobnosti zasievame, budeme tiež žať. Aurická bytosť a osobnosť existujú vo vzájomnej závislosti.

Moc vyššieho ja

U mnohých ľudí sa táto aura stala ich vládcom, ich prírodným bohom, ich takzvaných vyšším ja. Majú strach z potenciálu aurických síl, z mocného nevedomia, ktoré ich síce tiež chráni pred mnohými nebezpečenstvami tohto sveta, ale nakoniec na nich predsa len uvalí celé bremeno minulosti ich mikrokozmu. Boja sa vyššieho ja, ktoré je nositeľom ich karmy a vyžaruje ju.

Tak vznikli rôzne metódy a terapie k udržaniu akejsi (zdanlivej) rovnováhy medzi vyšším a nižším ja. Túto snahu odráža napríklad psychoterapia, ale tiež okultizmus, všetko usilovanie o dobro a mnohé dnešné poňatia náboženstiev.

Aurické ja však nespútava len osobnosť. Svojimi magnetickými silami viaže tiež mikrokozmos na dialektický makrokozmos. Tak môže mikrokozmos dať svojej osobnosti k dispozícii iba to, čo sa objavuje v dialektickom makrokozme. Týmto spôsobom má dnešné vyššie ja na mikrokozmos a osobnosť neblahý vplyv.

Pozemská osobnosť je spútaná vo viacerých ohľadoch: je zajatcom aurickej bytosti, zajatcom makrokozmu a v neposlednom rade tiež zajatcom svojho prírodného druhu. Dedičstvo rodičov, rodiny, národa a rasy účinkuje v krvi ako pudenie. Preto osobnosť, ako to zodpovedá jej druhu z mäsa a krvi, túži po veciach tohto sveta.

To je celá tragika ľudského uväznenia. V osobnosti spravidla nevzniká nič božským pôsobením, ale všetko vzniká len na popud vyššieho ja, čo človek nemôže ani rozpoznať, ani kontrolovať. Človek nežije, ale je žitý. Je bez prerušenia úslužným otrokom svojej aurickej bytosti alebo vyššieho ja.

Vyššie ja nie je nič nadprirodzené a tým menej božské. Taktiež nie je pôvodnou božsko-ludskou bytosťou. Je iba zhromažďujúcou a transformačnou stanicou dialektických životných substancií, ktoré sú v ňom pre dialektickú osobnosť vhodne transmútované, to znamená pretvárané. Je spojovacou stanicou medzi nami a dialektickým Univerzom. Preto žiak duchovnej školy vidí v tomto vyššom ja veľkého zvodcu, satana, protivníka, ktorému raz musí povedať ako Ježiš: „Ustúp odo mňa!“

Možnosť záchrany

Pred chvíľou sme povedali, že vyššie ja a nižšie ja sú v úzkom vzájomnom vzťahu. Čím intenzívnejšie je sebapotvrdzovanie osobnosti, tým pevnejší je základ aurickej bytosti, čo sa zase spätne prejavuje na človeku s vedomím ja a podnecuje ho, aby svoje ja ešte viac posilňoval, presadzoval a upevňoval.

Vidíte v tom však tiež svitať možnosť záchrany?

Poznávate, že toto striedavé pôsobenie síl môže byť zoslabené a zrušené vedomou a poznávajúcou osobnosťou?

Zmienené zoslabenie sa nedá dosiahnuť sebapotvrdzujúcim sa ja, pretože vplyvom aurickej bytosti je sebapotvrdzovanie stále silnejšie. Zoslabenie striedavého pôsobenia síl môže uskutočniť iba osobnosť, ktorá sa svojho sebapotvrdzovania začne vzdávať, lebo vyššie ja je závislé na nižšom ja.

Pre človeka, ktorý hľadá to božské, je preto úplne bezcenné kultivovať a povznášať sám seba a tým svoje vyššie ja, s úmyslom pozdvihnúť sa tak k božstvu. Vyššie ja hriešneho pádu nemôže získať nič božského. Naopak! Takým kultúrnym úsilím sa vzájomné pôsobenie medzi vyšším a nižším ja len posilní. Egocentrickosť a sebapotvrdzovanie narastá. Väzba k dialektickému svetu sa tým neruší, ale naopak sa ešte viac upevní.

Základný obrat

Ako protiklad k snahe o sebapotvrdzovanie predstavuje duchovná škola Kríža s Ružou proces transfigurácie, ktorý začína základným obratom, zmenou v striedavom pôsobení mikrokozmičských síl. Tieto zmeny je možné dosiahnuť neutralizáciou prirodzených pudových síl v osobnosti. Putá, ktorými je mikrokozmos viazaný na dialektický kozmos a makrokozmos, budú tak zlomené.

Človek, ktorý rozpoznáva súvislosti a vzťahy v mikrokozme, začína tiež rozumieť svojej životnej úlohe. Je odhodlaný spolupracovať na znovu vytvorení pôvodného, pravého človeka. Snaží sa už nereagovať na impulzy, ktoré vyžaruje aurická bytosť, čiže vyššie ja. Neposkytuje týmto silám už žiadnu potravu, ale svoje žiadosti a sebapotvrdzovanie neutralizuje. Poznal, že jeho egocentrická bytosť viaže mikrokozmos k tomuto svetu.

Zastaviť egocentrické vzťahy však neznamená postaviť sa im na odpor alebo s nimi bojovať. Tým by boli len spustené tlmiace mechanizmy a následne by potlačené sily vybuchli niekde inde. Odpor a boj proti egocentrickému chovaniu sú rovnako egocentrické aktivity, ktoré nemôžu byť nikdy oslobodzujúce.

Preto tu vyslovujeme varovanie: pri neutralizácii prírodných pudov sa nejedná o žiadnu askézu alebo akékoľvek iné donucovanie. To všetko sú aktivity ja. Neutralizácia tiež neznamená ľahostajnosť, napríklad v obliekaní, v stravovaní alebo v čistote tela. Ľahostajnosť je práve tak aktivita ja.

S neutralizáciou prírodných pudov nemožno začať ani len tak na skúšku, hoci len zo zvedavosti. Kto začne s neutralizáciou na základe tohto motívu, musí vždy stroskotať.

Neutralizácia tiež neznamená schovávanie sa za nejakú zastierajúcu masku, napríklad za nejakú zmenené citové alebo rozumové jednanie. Neutralizácia ja sa musí stať oveľa viac vnútornou potrebou. Človek k tomu musí byť pudený z vnútorného pochopenia, vyvolaného praspomienkou a podporovaného gnostickými silami duchovnej školy. Na miesto hnacích síl dialektickej prírody vstúpia sily božského životného poľa.

Neutralizácia teda nie je potlačovanie, ale opustenie dialektiky. Žiak duchovnej školy sa musí snažiť o životné jednanie bez náklonnosti a odporu, bez sympatie a antipatie. Len v takomto stave je schopný byť objektívny. Nebude už presúvať svoj záujem od jednej veci tohto sveta k druhej. Nebude zaujímať stanovisko ani pre, ani proti. Jeho bytosť sa stane nehybnou, tichou. Týmto spôsobom bude pozvoľne neutralizovaná každá túžba. Nad žiakom sa rozprestrie klúd ako nejaký ochranný plášť.

V knihe „Dei Glória Intacta“ sú popísané následky tohto vývoja:

„Keď žiak dokáže dostatočne dlhú dobu zachovávať neutralizáciu svojich prianí a získa tým schopnosť odmietat' všetky filozofické a metafyzické špekulácie, vyvíja sa v ňom, aj napriek jeho štrukturálnej nespôsobilosti, znovu oživená schopnosť slobodne myslieť. Schopnosť myslenia sa vynaňuje z chaosu sklonov, výchovy a krvi. Záleží teda len na žiakovi, či sa odhodlá vzdáť sa svojich sklonov a inštinktov krvi, ktoré ho chcú neustále strhávať späť do starého života.

Nič nie je na tejto duchovnej ceste prospešnejšie, dôležitejšie a nič nerozhoduje viac, než dokonalé vzdanie sa ja. Ale práve z tejto negácie ja má človek najväčší strach. Sebatpresadzovanie v tejto tvrdej pozemskej životnej realite sa zakorenilo v krvi človeka do takej miery, že by chcel svoje ja, ktoré je predsa z pozemskej prírody a teda pomínutelné, presadzovať i na duchovnej ceste.

Možno prežívate rovnakú prirodzenú úzkosť a radi by ste vyhrievali a rozmaznávali svoje ja v duchovnej slnečnej žiare. Mali by ste si však uvedomiť, že ide predsa o vzkriesenie skutočného ja, skutočnej osobnosti, skutočného človeka. Ide predsa o nájdenie pravého ja. Preto musí byť ja tejto prírody v uvedenom procese zásadnej premeny negované. Keď sa to žiakovi podarí, zasvitne v jeho mikrokozmickej systéme niečo zo skutočnej slobody. Žiak prejde bránou zásadnej premeny.“

Denné umieranie

A ďalej čítame v knihe „Dei Glória Intacta“:

„Každodenné umieranie je prielom do biologického vedomia, zničenie sebatpotvrdzovania, nízkych a špekulatívnych žiadostí a vymiznutie všetkých animálnych inštinktov. Dodržiavaním príslušných životných zákonov je zaručený funkčný zdravý život, pokiaľ je potrebný. Toto každodenné umieranie, o ktorom hovoril tiež Pavol v 1. liste Korinským (kapitola 15, verš 31), musí žiak vedieť uplatňovať.

Ľudia sa vždy usilovali o vzkriesenie prírodného tela v prečistenom stave, avšak ortiel vyrieknutý nad týmto telom je nezvratný. Toto pozemské telo podľahne rozkladu a nikdy nebude vzkriesené. Je to iný mŕtvy, ktorý musí byť vzkriesený, ktorý je mŕtvy už celé eóny – a tým je nebeské telo skutočného človeka, tým je obyvateľ nebeskej kráľovskej ríše. Tento mŕtvy môže vstať z mŕtvych len vtedy, keď žijúca pozemská osobnosť zomrie.“

Toľko úryvok z knihy „Dei Glória Intacta“.

Človeku, ktorý je na to pripravený, sa tento živý mŕtvy skryto hlási pôsobením praatómu v mikrokozme. Všetko závisí na tom, či človek dôjde k neutralizácii, ku klúdu. V tomto klúde žije ako Ján na Patme. Koncentrácie síl jeho aurického firmamentu zhasínajú a v mikrokozme

sa objavuje nové nebo a nová zem. Aurické ja je znovuzrodené a tým je tiež znovuzrodená pôvodná nebeská osobnosť.

„A videl som nové nebo a novú zem...“

Teraz snád' tušíte niečo z majestátnej skutočnosti tohto prísľubu, ktorý nám zvestuje Biblia. Je to prísľub, ktorého čas a hodina naplnenia nie sú známe, pretože sa musia naplniť v mikrokozme – vo vašom mikrokozme, v hodine vášho Pána. Vzkriesením živého mŕtveho je prekonaný nesvätý mikrokozmos a jeho nesvätý výtvor a zároveň z makrokozmu vystupuje vzkriesený mikrokozmos.

Svet sa potom otriasa v základoch.

Sloboda Božích detí sa stáva skutočnosťou.